

Процедура оформлення права власності на земельну ділянку для будівництва і обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд

Громадяни України мають право на безоплатну передачу їм земельних ділянок із земель комунальної власності в таких розмірах: для будівництва і обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд у селах не більше 0,25 гектара, в селищах - не більше 0,15 гектара, в містах - не більше 0,10 гектара.

Порядок безоплатної приватизації земельних ділянок громадянами визначений статтею 118 Земельного кодексу України.

Відповідно до частини першої статті 122 Земельного кодексу України сільські, селищні, міські ради передають земельні ділянки у власність або у користування із земель комунальної власності відповідних територіальних громад для всіх потреб.

Який алгоритм дій?

Крок 1.

Щоб приватизувати земельну ділянку для будівництва і обслуговування жилого будинку,

господарських будівель і споруд, громадянину необхідно звернутися до відповідного органу місцевого самоврядування, на території якого така земельна ділянка розміщена, для отримання дозволу на розроблення документації із землеустрою.

За результатами розгляду клопотання відповідна сільська, селищна, міська рада приймає рішення про надання дозволу на розроблення документації із землеустрою.

Крок 2.

Звернутися до землевпорядної організації та укласти з нею договір про розроблення відповідної документації із землеустрою.

!!! Помилки землевпорядних організацій – це, за статистикою, найбільш поширена причина, чому громадянам відмовляють у реєстрації ділянки.

Замовник має поставитися дуже відповідально до вибору тих, кого він винаймає для проведення землевпорядних робіт. По-перше – дізнатися, чи мають фахівці сертифікати; по-друге – перевірити їх репутацію: поспілкуватися з їхніми попередніми замовниками й розпитати, чи задоволені ті якістю роботи.

Крок 3.

Після розроблення та погодження документації із землеустрою звернутися до територіального органу Держгеокадастру для державної реєстрації земельної ділянки та отримання витягу з Державного земельного кадастру про земельну ділянку.

Адміністративна послуга - результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону

Адміністративні послуги надаються суб'єктами надання адміністративних послуг безпосередньо або через центри надання адміністративних послуг.

Центр надання адміністративних послуг - це постійно діючий робочий орган або структурний підрозділ місцевої державної адміністрації або органу місцевого самоврядування, в якому надаються адміністративні послуги через адміністратора шляхом його взаємодії з суб'єктами надання адміністративних послуг.

Таким чином, документи для державної реєстрації земельної ділянки приймаються через центр надання адміністративних послуг.

Крок 4.

Коли земельна ділянка буде зареєстрована в Державному земельному кадастрі, потрібно звернутися до органу місцевого самоврядування з клопотанням про передачу у власність земельної ділянки.

За результатами розгляду клопотання відповідна сільська, селищна, міська рада приймає рішення про затвердження документації із землеустрою та передачу у власність земельної ділянки.

Крок 5.

Право власності на земельну ділянку, а також право постійного користування та право оренди земельної ділянки виникають з моменту державної реєстрації цих прав.

Право власності, користування земельною ділянкою оформлюється відповідно до Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень».

Отже, завершальним етапом приватизації земельної ділянки є реєстрація права власності на неї у Державному реєстрі прав на нерухоме майно та їх обтяжень.

Державну реєстрацію прав у Державному реєстрі прав на нерухоме майно та їх обтяжень здійснюють державні реєстратори прав на нерухоме майно.

Державним реєстратором є:

1) громадянин України, який має вищу освіту за спеціальністю правознавство, відповідає кваліфікаційним вимогам, встановленим Міністерством юстиції України, та перебуває у трудових відносинах з суб'єктом державної реєстрації прав;

2) нотаріус.

Що варто знати

- У клопотанні про надання дозволу на розроблення документації із землеустрою зазначаються цільове призначення земельної ділянки та її орієнтовні розміри. До клопотання додаються графічні матеріали, на яких зазначено бажане місце розташування земельної ділянки, погодження землекористувача (у разі вилучення земельної ділянки, що перебуває у користуванні інших осіб).

- Розробники документації із землеустрою несуть відповідно до закону відповідальність за достовірність, якість і безпеку заходів, передбачених цією документацією.

У разі невиконання або неналежного виконання умов договору при здійсненні землеустрою, розробники документації із землеустрою несуть відповідальність, передбачену договором і законом.

Спори, що виникають при здійсненні землеустрою, вирішуються судом.

Проект Міністерства юстиції України

*Приватизація
земельної ділянки для
будівництва і
обслуговування жилого
будинку, господарських
будівель і споруд*

Харків 2017

Кожна особа має право звернутися до суду за захистом своїх порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів, що виникають із цивільних, житлових, земельних, сімейних, трудових відносин.

Вважаєте Ваші права або інтереси порушеними?

1. Складаємо позовну заяву.

Позовна заява повинна містити:

- 1) найменування суду, до якого подається заява;
- 2) ім'я (найменування) позивача і відповідача, а також ім'я представника позивача, якщо позовна заява подається представником, їх місце проживання (перебування) або місцезнаходження, поштовий індекс, номери засобів зв'язку, якщо такі відомі;
- 3) зміст позовних вимог;
- 4) ціну позову щодо вимог майнового характеру;
- 5) виклад обставин, якими позивач обґрунтовує свої вимоги;
- 6) зазначення доказів, що підтверджують кожен обставину, наявність підстав для звільнення від доказування;
- 7) перелік документів, що додаються до заяви.

Позовна заява підписується позивачем або його представником із зазначенням дати її подання.

До позовної заяви додається документ, що підтверджує сплату судового збору.

Позивач повинен додати до позовної заяви її копії та копії всіх документів, що додаються до неї, відповідно до кількості відповідачів і третіх осіб.

2. Подаємо позовну заяву до відповідного суду.

Усі справи, що підлягають вирішенню в порядку цивільного судочинства, розглядаються районними, районними у містах, міськими та міськрайонними судами.

Позови до фізичної особи пред'являються в суд за зареєстрованим у встановленому законом порядком місцем її проживання або за зареєстрованим у встановленому законом порядком місцем її перебування.

Позови до юридичних осіб пред'являються в суд за їхнім місцезнаходженням.

Позови про стягнення аліментів, оплату додаткових витрат на дитину, індексацію аліментів, зміну способу їх стягнення, про визнання батьківства відповідача, позови, що виникають з трудових правовідносин, можуть пред'являтися також за зареєстрованим місцем проживання чи перебування позивача.

Позови про розірвання шлюбу можуть пред'являтися за зареєстрованим місцем проживання чи перебування позивача також у разі, якщо на його утриманні є малолітні або неповнолітні діти або якщо він не може за станом здоров'я чи з інших поважних причин виїхати до місця проживання відповідача.

3. Чекаємо відкриття судом провадження по справі.

Питання про відкриття провадження у справі або про відмову у відкритті провадження у справі суддя вирішує не пізніше трьох днів з

дня надходження заяви до суду або закінчення строку, встановленого для усунення недоліків, та не пізніше наступного дня після отримання судом у порядку, передбаченому частиною третьою цієї статті, інформації про місце проживання (перебування) фізичної особи.

Після відкриття провадження у справі суд невідкладно надсилає особам, які беруть участь у справі, копії ухвали про відкриття провадження у справі.

4. Отримуємо виклик до суду.

Судові виклики здійснюються судовими повістками про виклик.

Судова повістка про виклик повинна бути вручена з таким розрахунком, щоб особи, які викликаються, мали достатньо часу для явки в суд і підготовки до участі в судовому розгляді справи, але не пізніше ніж за три дні до судового засідання.

Судова повістка про виклик у суд повинна містити найменування та адресу суду, зазначення місця, дня і часу явки за викликом.

5. Розгляд справи у судовому засіданні.

З'являємося у призначене судове засідання та висловлюємо свою правову позицію (чим або ким саме порушені Ваші права та обов'язки, яким чином порушені Ваші права та обов'язки).

Подаємо докази. Кожна сторона зобов'язана довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень.

Доказами є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення сторін, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи.

6. Отримуємо рішення суду.

Відповідно до статті 129 Конституції України суд ухвалює рішення іменем України. Судове рішення є обов'язковим до виконання.

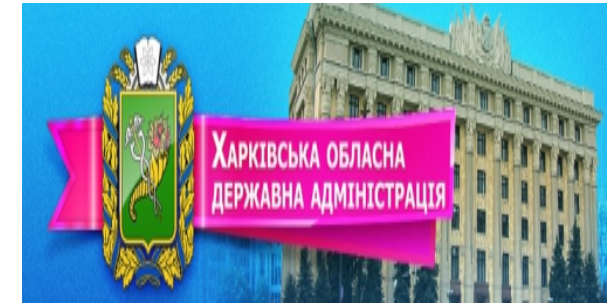
Суди ухвалюють рішення іменем України негайно після закінчення судового розгляду.

Копії повного рішення суду видаються особам, які брали участь у справі, негайно після проголошення такого рішення. У разі проголошення тільки вступної та резолютивної частин судового рішення, особам, які брали участь у справі і були присутні у судовому засіданні, негайно після його проголошення видаються копії судового рішення із викладом вступної та резолютивної частин.

ПАМ'ЯТАЙТЕ:

Кожна особа має право на судовий захист.

Відмова від права на звернення до суду за захистом є недійсною.

Право на звернення до суду за захистом

Судова інстанція визначає побудову судової системи «по вертикалі». Так, інстанція є поняттям судочинства, яке характеризує функції того чи іншого суду.

Потреба утворення декількох рівнів судових установ, кожна з яких є вищою над іншою, виникла історично у зв'язку з необхідністю забезпечити суспільство від судових помилок. В усіх міжнародно-правових актах закріплено право особи на перегляд судового рішення.

За загальним правилом усі процесуальні кодекси передбачають розгляд справ у трьох судових інстанціях: першій, апеляційній та касаційній, кожна з яких має свої особливості.

Суд першої інстанції - це суд, уповноважений первісно розглянути й вирішити кримінальні, цивільні, господарські й адміністративні справи, справи про адміністративні правопорушення та інші справи, віднесені до юрисдикції цих судів. Ці суди розглядають справу по суті, установлюючи обґрунтованість, необґрунтованість або часткову обґрунтованість позову, винуватість чи невинуватість особи. Судовий процес завершується відповідним актом правосуддя: вироком у кримінальних справах, рішенням у цивільних і господарських справах і постановою у справах адміністративної юрисдикції.

Суд апеляційної інстанції - це суд, який розглядає апеляції на рішення судів першої інстанції, що не набрали законної сили, з вирішенням питання про законність і обґрунтованість оскарження. Метою звернення до апеляції є перегляд справи, тобто повторний її розгляд. У суді апеляційної інстанції справа може перевірятися або у повному обсязі, або в обсязі вимог, зазначених в апеляції.

Суд касаційної інстанції - це суд, який перевіряє законність та обґрунтованість вироків і рішень суду, що набрали законної сили, тобто пройшли стадію апеляції.

Таким чином, в Україні запроваджено двохінстанційність перевірки судових рішень за ініціативою сторін.

За загальним правилом касаційний порядок перегляду здійснюється стосовно рішень, які набули законної сили, тобто які вже виконані чи виконуються, і лише щодо законності судового рішення. Перевірка обґрунтованості судового рішення (оцінка відповідності висновків суду встановленим у справі обставинам) відбувається при апеляційному перегляді.

Судами касаційної інстанції в Україні у системі загальних судів є вищі спеціалізовані

суди (Вищий адміністративний суд України, Вищий господарський суд України, Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ).

Отже, судові інстанції відрізняються колом процесуальних повноважень з розгляду справи і прийняття судових рішень. Кожна наступна інстанція є вищестоящим судом відносно судової інстанції, що раніше постановила рішення у справі.

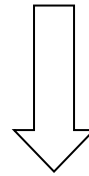
Необхідність забезпечення кожному розгляду його справи в суді по суті, реалізації права особи на апеляційне і касаційне оскарження рішень (окрім випадків, установлених законом) є важливими критеріями побудови судової системи, а також максимально забезпечує реальний захист прав, свобод та інтересів громадян.

Окремо законодавством України визначено статус та повноваження **Верховного Суду України**.

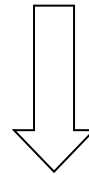
Так, Верховний Суд України є найвищим судовим органом у системі судів загальної юрисдикції. Цей суд у визначеному законом порядку розглядає найскладніші випадки правозастосування, а також виконує функцію забезпечення дії принципу верховенства права в правовій системі України.

До його компетенції входить: перегляд справ з підстав неоднакового застосування судами (судом) касаційної інстанції однієї і тієї ж норми матеріального права у подібних правовідносинах у порядку, передбаченому процесуальним законом; перегляд справ у разі встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні справи судом; надання висновку про наявність чи відсутність у діяннях, у яких звинувачується Президент України, ознак державної зради або іншого злочину; внесення за зверненням Верховної Ради України письмового подання про неможливість виконання Президентом України своїх повноважень за станом здоров'я; звернення до Конституційного Суду України щодо конституційності законів, інших правових актів, а також щодо офіційного тлумачення Конституції та законів України.

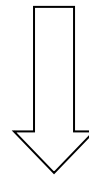
Перша інстанція

Апеляційна інстанція

Касаційна інстанція

Верховний суд України

Судові інстанції

**ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА
ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ**

Педагогічна діяльність – інтелектуальна, творча діяльність педагогічного (науково-педагогічного) працівника або самозайнятої особи у формальній та/або неформальній освіті, спрямована на навчання, виховання та розвиток особистості, її загальнокультурних, громадянських та/або професійних компетентностей

Що змінилося!!!

Заробітна плата. Оплата праці педагогічних і науково-педагогічних працівників здійснюється за рахунок коштів державного та/або місцевого бюджетів, коштів засновників, власних надходжень закладів освіти, грантів, а також інших джерел, не заборонених законодавством.

Посадовий оклад:

✓ педагогічного працівника найнижчої кваліфікаційної категорії – встановлюється в розмірі трьох мінімальних заробітних плат (набирає чинності з 1 січня 2018 року);

✓ педагогічного працівника кожної наступної категорії – підвищується не менше ніж на 10 відсотків.

✓ науково-педагогічного працівника встановлюється на 25 відсотків вище від посадового окладу педагогічного працівника найнижчої категорії. (набирає чинності з 1 січня 2018 року);

✓ кожен наступний – підвищується не менше ніж на 10 відсотків від попереднього.

Педагогічним і науково-педагогічним працівникам встановлюються щомісячні надбавки за вислугу років у розмірах:

✓ понад три роки – 10 відсотків;

✓ понад 10 років – 20 відсотків;

✓ понад 20 років – 30 відсотків посадового окладу.

Атестація педагогічних працівників. Атестація педагогічних працівників може бути черговою або позачерговою. Педагогічний працівник проходить чергову атестацію не менше одного разу на п'ять років, крім випадків, передбачених законодавством.

Позачергова атестація проводиться за заявою працівника з метою підвищення кваліфікаційної категорії (тарифного розряду) або за поданням керівника, педагогічної ради навчального закладу чи відповідного органу управління освітою з метою присвоєння працівнику кваліфікаційної категорії, педагогічного звання та у разі зниження ним рівня професійної діяльності. Позачергова атестація з метою підвищення кваліфікаційної категорії може проводитися не раніш як через два роки після присвоєння попередньої.

За результатами атестації визначається відповідність педагогічного працівника займаній посаді, присвоюються кваліфікаційні категорії, педагогічні звання.

Рішення атестаційної комісії може бути підставою для звільнення педагогічного працівника з роботи у порядку, встановленому законодавством.

Свобода вибору. Вчитель є абсолютно вільним в тому, як підвищувати кваліфікацію: тренінги, курси, вебінари, семінари, практикуми майстер-класи.

Педагогічні та науково-педагогічні працівники мають право підвищувати кваліфікацію у закладах освіти, що мають ліцензію на підвищення кваліфікації або провадять освітню діяльність за акредитованою освітньою програмою.

Результати підвищення кваліфікації у таких закладах освіти не потребують окремого визнання і підтвердження. Кошти на підвищення кваліфікації педагогічних (науково-педагогічних) працівників отримує заклад освіти, який розподіляє їх за рішенням педагогічної (вченої) ради закладу освіти.

Вид, форму та суб'єкта підвищення кваліфікації обирає педагогічний (науково-педагогічний) працівник.

Сертифікація педагогічних працівників.

Сертифікація педагогічних працівників – це зовнішнє оцінювання професійних компетентностей педагогічного працівника (у тому числі з педагогіки та психології, практичних вмінь застосування сучасних методів і технологій навчання), що здійснюється шляхом незалежного тестування, самооцінювання та вивчення практичного досвіду роботи.

Сертифікація педагогічного працівника відбувається на добровільних засадах виключно за його ініціативою.

Повідомляємо, що педагогічний працівник, який пройшов сертифікацію, отримує щомісячну доплату в розмірі 20 відсотків посадового окладу (ставки заробітної плати) пропорційно до обсягу педагогічного навантаження протягом строку дії сертифіката (набирає чинності з 1 січня 2019 року).

*Вчителі – увага,
освіта по - новому!*

Харків – 2017

ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ

Освіта - основа інтелектуального, культурного, духовного, соціального, економічного розвитку суспільства і держави.

Метою освіти є всебічний розвиток людини як особистості та найвищої цінності суспільства, розвиток її талантів, розумових і фізичних здібностей, виховання високих моральних якостей, формування громадян, здатних до свідомого суспільного вибору, збагачення на цій основі інтелектуального, творчого, культурного потенціалу народу, підвищення освітнього рівня народу, забезпечення народного господарства кваліфікованими фахівцями.

12 років освіти. Навчання учнів за програмами дванадцятирічної повної загальної середньої освіти починається:

- ✓ для початкової освіти - з 1 вересня 2018 року (початкова школа)
- ✓ для базової середньої освіти - з 1 вересня 2022 року (гімназія);
- ✓ для профільної середньої освіти - з 1 вересня 2027 року (ліцей).

Не лише школа. Новий закон передбачає широкий вибір освіти: *формальна (школа), неформальна (гуртки, тренінги, курси) та інформальна (самостійне навчання).*

Безкоштовні підручники. Держава зобов'язується забезпечувати учнів підручниками, але навчальні посібники доведеться купувати самостійно.

Освіта осіб з особливими освітніми потребами. Держава повинна забезпечити дитину з особливими потребами вчителями та зробити так, щоб вона не почувала себе поза учнівським колективом.

Національні меншини. Особам, які належать до національних меншин України, гарантується право на навчання в комунальних закладах освіти для здобуття дошкільної та початкової освіти, поряд із державною мовою, мовою відповідної національної меншини.

Це право реалізується шляхом створення відповідно до законодавства окремих класів (груп) з навчанням мовою відповідної національної меншини поряд із державною мовою і не поширюється на класи (групи) з навчанням українською мовою.

Також, слід зазначити, що здобуття повної загальної середньої освіти забезпечують такі заклади освіти:

- ✓ спеціальна школа – заклад загальної середньої освіти для дітей, які потребують корекції фізичного та/або розумового розвитку;
- ✓ санаторна школа – заклад загальної середньої освіти з відповідним
- ✓ профілем для дітей, які потребують тривалого лікування;
- ✓ школа соціальної реабілітації – заклад загальної середньої освіти;
- ✓ для дітей, які відповідно до рішення суду потребують особливих умов виховання.

Звертаємо Вашу увагу, що здобуття загальної середньої освіти також можуть забезпечувати заклади професійної (професійно-технічної), фахової передвищої, вищої освіти та інші заклади освіти, зокрема міжшкільні ресурсні центри (міжшкільні навчально-виробничі комбінати), що мають ліцензію на провадження освітньої діяльності у сфері загальної середньої освіти.

**ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА
ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ**

**Знаю!
Дію!
Захищаю!**

Проект Міністерства юстиції України

**Батьки – увага,
освіта по - новому!**

Харків – 2017

Пам'ятка з питань реєстрації місця проживання особи

Відповідно до статті 6 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», громадянин України, а також іноземець чи особа без громадянства, які постійно або тимчасово проживають в Україні, зобов'язані **протягом тридцяти календарних днів після зняття з реєстрації місця проживання та прибуття до нового місця проживання зареєструвати своє місце проживання**. Реєстрація місця проживання особи здійснюється в день подання особою документів. Реєстрація місця проживання за заявою особи може бути здійснена органом реєстрації з одночасним зняттям з попереднього місця проживання.

Орган реєстрації – виконавчий орган сільської, селищної або міської ради, сільський голова (у разі якщо відповідно до закону виконавчий орган сільської ради не утворено), що здійснює реєстрацію, зняття з реєстрації місця проживання особи на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці, на яку поширюються повноваження відповідної сільської, селищної або міської ради.

Документи, які Вам потрібні:

1. письмова заява;
2. документ, до якого вносяться відомості про місце проживання. Якщо дитина не досягла 16-річного віку, подається свідоцтво про народження;
3. квитанція про сплату адміністративного збору;
4. документи, що підтверджують право на проживання в житлі, перебування або взяття на облік у спеціалізованій соціальній установі, закладі соціального обслуговування та соціального захисту, проходження служби у військовій частині, адреса яких зазначається під час реєстрації;

**Знаю!
Дію!
Захищаю!**

5. військовий квиток або посвідчення про приписку (для громадян, які підлягають взяттю на військовий облік або перебувають на військовому обліку).

Зазначаємо, що документи, до яких вносяться відомості про місце проживання, – це паспорт громадянина України, тимчасове посвідчення громадянина України, посвідка на постійне проживання, посвідка на тимчасове проживання, посвідчення біженця, посвідчення особи, яка потребує додаткового захисту, посвідчення особи, якій надано тимчасовий захист.

Документ особи (у формі книжечки), до якого вносяться відомості про реєстрацію місця проживання одночасно із зняттям з реєстрації попереднього місця проживання, органом реєстрації спочатку проставляється штамп зняття з реєстрації місця проживання особи, а потім відповідний штамп реєстрації нового місця проживання особи.

Також, повідомляємо, що документи, котрі підтверджують **право на проживання в житлі** – ордер, свідоцтво про право власності, договір найму (піднайму, оренди), рішення суду, яке набрало законної сили, про надання особі права на вселення до житлового приміщення, визнання за особою права користування житловим приміщенням або права власності на нього, права на реєстрацію місця проживання або інші документи.

У разі відсутності зазначених документів реєстрація місця проживання особи здійснюється за згодою власника/співвласників житла, наймача та членів його сім'ї.

Пам'ятайте, що згідно зі статтею 3 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», довідка про реєстрацію місця проживання – документ, який видається **органом реєстрації** особі за її вимогою та підтверджує реєстрацію місця проживання або місця перебування особи.